

Arrest

nr. 194 403 van 27 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 29 september 2013 België is binnengekomen, diende op 2 oktober 2013 een asielaanvraag in. Verzoekster was in het bezit van een paspoort, afgegeven 13 augustus 2013, met een visum type C voor Italië, geldig van 17 september 2013 tot 6 oktober 2013 voor toerisme. Verzoekster verklaarde bij aanvang van de asielprocedure dat haar echtgenoot in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart omwille van medische redenen.

1.2. Op 30 juni 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 30 juni 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 02/10/2013
Overdracht CGVS: 22/04/2014*

U werd op 26 november 2014 van 9u05 tot 12u20 een eerste keer gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder: gehoorverslag CGVS). U werd er bijgestaan door een tolk die taal Arabisch machtig is. U werd op 21 januari 2015, van 14u25 tot 15u55, een tweede keer gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder: gehoorverslag CGVS 2). U werd er bijgestaan door een tolk die taal Arabisch machtig is. Uw advocate, Meester X was aanwezig gedurende het volledige gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 april 1979. U woonde steeds in uw ouderlijk huis in de wijk Al Thowra, te Omdurman. Nadat u de secundaire school beëindigde, studeerde u landbouwkunde aan de universiteit van Khartoem, waar u afstudeerde in het jaar 2003. Tussen de jaren 2005 en 2007 werkte u voor een koerierdienst. In het jaar 2008 huwde u traditioneel met Ahmed (E.S.S.), een huwelijk dat u liet officialiseren in het jaar 2012. In augustus 2013 werden de steden Khartoem en Omdurman getroffen door overstromingen. Op 2 augustus 2013 werd daarom de hulpcampagne 'Nafeer' opgezet, met als doel het verzamelen van giften ten einde de burgers te helpen die getroffen werden door de overstromingen. U sloot zich op 5 augustus 2013 als vrijwilligster aan bij deze hulpcampagne. Op 13 augustus 2013 kreeg u uw internationaal paspoort, dat u reeds eerder had aangevraagd met het oog op een reis naar België, daar uw man zich in België bevindt. Wanneer u op 15 augustus 2013, na een vergadering met andere vrijwilligers, buiten kwam uit het hoofkwartier van de Nafeer-campagne, werd u, samen met elf andere personen, door de veiligheidsdienst tegengehouden en meegenomen naar het kantoor van de veiligheidsdiensten te Bahri, voor verhoor. Jullie werden apart ondervraagd, en de personen van de veiligheidsdiensten stelden u voornamelijk vragen met betrekking tot de oorsprong van de financiële steun aan de Nafeer-campagne. U werd op het einde van de middag opnieuw vrijgelaten, maar moest de volgende dag om 11u terugkomen om het gehoor verder te zetten. Op 16 augustus 2013 werd u opnieuw ondervraagd omtrent de oorsprong van de financiële steun aan de Nafeer-campagne, en u werd ervan beschuldigd een opposante te zijn en geld te ontvangen vanuit het buitenland, hetgeen u ontkende. U werd uitgescholden, beledigd, en uw gsm werd doorzocht. U mocht die dag opnieuw om 17u beschikken, en diende wederom terug te komen de dag nadien. De derde dag werd u opnieuw beledigd en bedreigd. De vierde dag – 18 augustus 2013 – werd u nogmaals ondervraagd met betrekking tot de oorsprong van de financiële steun aan de Nafeer-campagne, en beschuldigd van het opjatten van het volk tegen de autoriteiten. Wanneer uw ondervrager u begon aan te raken, schreeuwde u, waarna deze uw kledij bekritiseerde en u uitlachte. Aan het einde van de middag werd u opnieuw in vrijheid gesteld, op voorwaarde dat u de belofte ondertekende dat u gehoor zou geven aan convocaties bij de veiligheidsdienst, die mogelijks later zouden volgen. U had schrik en voelde aan dat u in de gaten werd gehouden. Niettemin zette u uw vrijwilligerswerk voor de Nafeer-campagne verder, hoewel u uw aantal werkuren verminderde. Uw vader kwam via vrienden van hem in contact met een persoon die voor u een visum zou kunnen bemachtigen bij de Italiaanse ambassade, tegen betaling van de som van 5000 Amerikaanse dollar. Nadat u een toeristenvisum om naar Italië te reizen toegekend werd, contacteerde uw vader een vriend van hem – een zekere Salah – die officier is in de luchthaven te Khartoem, met de vraag om u te helpen bij het verlaten van Soedan, daar u vreesde dat men u zou verhinderen om te reizen. Deze persoon was bereid u te helpen, tegen betaling van 2000 Amerikaanse dollar. Op 17 september 2013 verliet u, met de hulp van Salah, Khartoum per vliegtuig. U reisde, via een tussenstop te Turkije, naar Italië, van waar u, na een kort verblijf, doorreisde naar België. U kwam te België aan op 29 september 2013 en vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 2 oktober 2013. Uw echtgenoot – (A.E.S.S.) – vroeg op 20 september 2011 asiel aan bij de Belgische asielinstanties [CG-nummer X]. Op 14 september 2012 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, in het dossier van de asielaanvraag van uw echtgenoot. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: RvV), in haar arrest d.d. 22 januari 2013. Op 7 februari 2013 diende uw echtgenoot een tweede asielaanvraag in, maar deze werd niet in overweging genomen. Op 26 april 2013 diende uw echtgenoot een derde asielaanvraag in, maar ook deze werd niet in overweging genomen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Immers, u legde meerdere verklaringen af, met betrekking tot de kern van uw asielaanvraag, die niet weten te overtuigen, en afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde vervolgingsfeiten.

Vooreerst dient vastgesteld dat, hoewel u tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u behoort tot een Arabische stam, u tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat u etnisch Jowama bent, en dit een Afrikaanse stam zou betreffen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U erop gewezen dat u tijdens het gehoor voor de DVZ verklaarde tot een Arabische etnie te behoren, verklaarde u dat u verkeerd werd begrepen. Het dient evenwel opgemerkt dat uw tegenstrijdige verklaringen niet overtuigen. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, blijkt immers duidelijk dat de stam Jowama een Arabische stam betreft.

U verklaarde dat u met uw eigen paspoort, met daarin een geldig visum voor Italië, Soedan verliet vanaf de internationale luchthaven van Khartoum op 17 september 2014 (zie gehoorverslag CGVS, p. 6 & 7). Gevraagd hoe u uw reis voorbereidde, verklaarde u dat uw vader een persoon vond – een zekere Shazalia – die relaties heeft met de ambassade, en aan wie uw vader 5000 dollar betaalde voor het verkrijgen van vliegtuigtickets en een geldig visum (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd naar de door u genoemde relaties van Shazalia met de ambassade, bevestigde u dat hij relaties had. Gevraagd hoe hij dat visum dan kon bemachtigen, antwoordde u het echter niet te weten. Gevraagd of u zich persoonlijk diende aan te bieden op de Italiaanse ambassade, om het visum te verkrijgen, antwoordde u dat u er wel kon gaan, maar het visum u dan misschien niet zou gegeven worden. U voegde eraan toe dat u de aandacht niet wou trekken van de personen door wie u gesurveilleerd werd, daar u niet wou dat ze zouden weten dat u zich op een reis voorbereidde. Gevraagd of u er dan niet uw vingerafdrukken diende te laten nemen, antwoordde u – uw vorig antwoord plots bijstellend – dat u er inderdaad ging om uw vingerafdrukken te zetten, u samen met Shazalia ging die alle nodige papieren voor u invulde, en dat u niet weet of hij mensen kende in de ambassade of niet. Dat u eerst laat uitschijnen dat u niet zelf naar de ambassade ging, en u niet weet hoe Shazalia een visum voor u kon bemachtigen, en u daarna – nadat u werd gevraagd of u dan niet moest gaan om er uw vingerafdrukken te zetten – plots verklaarde wel in persoon naar de ambassade te zijn gegaan, maar u verder niet weet hoe Shazalia erin slaagde voor u een visum te bemachtigen, doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag. Immers, dat u er geen enkel idee van heeft hoe Shazalia voor u een visum wist te bemachtigen, hoewel uw vader er 5000 dollar voor zou hebben betaald, is reeds uiterst opmerkelijk. Dat u daarnaast ook wijzigende verklaringen aflegde met betrekking tot de vraag of u zelf naar de ambassade bent geweest of niet, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Later tijdens het gehoor gevraagd wanneer u, dan wel de smokkelaar [Shazalia], het visum aanvroeg, antwoordde u dat het na uw laatste ondervraging was (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd wanneer precies, antwoordde u het niet meer te weten, en voegde u eraan toe dat het uw vader was die dat deed – verklaringen die toch wel opmerkelijk te noemen zijn, gezien u eerder verklaarde dat u in persoon naar de Italiaanse ambassade ging om er een visum aan te vragen. Dat u, dit gegeven zijnde, geenszins weet te preciseren wanneer u de visumaanvraag indiende, en verwijst naar uw vader die alles gedaan zou hebben, overtuigt niet.

Gevraagd of u de convocatie – die u ter ondersteuning van uw asielrelaas neerlegde – meenam bij uw vertrek uit Soedan, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd waarom u die convocatie meenam bij uw vertrek naar België, antwoordde u, enigszins ontwijkend, dat u naar een land wou gaan waar u bescherming kon krijgen (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U opnieuw de vraag gesteld, verklaarde u dat u het meenam als bewijs, om het te kunnen voorleggen. U gewezen op het feit dat die handeling een toch wel erg groot risico met zich meenam – gezien het aantoonde dat u gevorderd werd bij de veiligheidsdiensten, en u het land via de internationale luchthaven te Khartoem plande te verlaten – antwoordde u dat u bang was dat men u zou verhinderen te reizen, u het risico nam, en het ofwel zou lukken, dan wel alles verloren zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Het dient vastgesteld dat het feit dat u de convocatie, die u bij de veiligheidsdiensten sommeerde, met zich meenam wanneer u Soedan verliet vanuit de luchthaven van Khartoem, verder ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas. Immers, indien u werkelijk door de veiligheidsdiensten in het oog werd gehouden, u werkelijk schrik had dat u verhinderd zou worden om te reizen, en slechts per omkoping de veiligheidscontroles in de luchthaven te Khartoem wist te omzeilen, is het allerm minst geloofwaardig dat u de convocatie zou meenemen, waaruit blijkt dat u bij de veiligheidsdiensten werd opgeroepen. Dit wijst op een dermate risicogedrag dat verder afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag. Verder dient opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de wijze waarop u Soedan via de internationale luchthaven wist te verlaten, niet overtuigen.

U verklaarde dat uw vader een officier in de luchthaven 2000 dollar betaalde, en deze officier zich de formaliteiten voor uw vertrek aantrok (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd hoe u de immigratiecontrole passeerde in de luchthaven, verklaarde u – bijzonder beknopt, en weinig

verhelderend – dat de officier uw paspoort bij zich had, hij voor u liep en u hem volgde, tot jullie kwamen in de wachtzaal waar men aan boord van het vliegtuig gaat, en hij u daar alleen liet. U – gezien u geenszins een antwoord bood op de u gestelde vraag [u vermeldde immers op geen enkel moment hoe u de immigratiecontrole in de luchthaven passeerde] – opnieuw gevraagd hoe dit alles in detail verliep, verklaarde u dat u de officier Salah aan de deur van de luchthaven ontmoette, hij uw paspoort bij zich had en het toonde aan een persoon die zich voor een deur in de luchthaven bevond, jullie passeerden, u vervolgens uw valies op de rolband plaatste, jullie nadien een zaal binnen gingen met hoge tafels waar ze uw paspoort nakeken om de geldigheid van uw visum te verifiëren, jullie zich nadien naar de vertrekhal begaven, Salah uw paspoort afgaf, hij een praatje maakte, en ze een stempel in uw paspoort zetten, en u nadien naar de wachtzaal ging waar u wachtte tot u aan boord ging van het vliegtuig. Gevraagd hoe uw vader deze officier, Salah, kende, antwoordde u weinig verhelderend dat hij hem al lang kende, en het een vriend van hem is. U later opnieuw gevraagd hoe uw vader deze officier in de luchthaven kende, en hoe hij wist dat deze officier u zou kunnen helpen bij het verlaten van Soedan, antwoordde u opnieuw weinig verhelderend dat ze elkaar als 'vrienden' kenden, en die officier zelf niet overtuigd is door de [Soedanese] autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). U verklaarde eveneens dat u niet zelf in persoon naar de ambassade wou gaan voor het visum, omdat u de aandacht van de personen die u surveilleerden niet op zich wou vestigen, en u niet wou dat zij zouden zien dat u zich voorbereidde op een reis. Zoals hierboven reeds opgemerkt, wijzigde u deze verklaring nadien, en stelde u er wel te zijn gegaan, om vingerafdrukken te geven. Gevraagd of de personen die u surveilleerden dat dan niet zagen, stelde u vaagweg dat u eerst gewoon naar uw vrijwilligerswerk [bij de campagne Nafeer, de directe oorzaak voor de door u beweerde problemen met de Soedanese inlichtingen- en veiligheidsdiensten] ging, waar uw vader u nadien per wagen ophaalde (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Uw verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas. Immers, u benadrukte aanvankelijk uw bewering dat u gesurveilleerd werd in Soedan – door uw vermeende vervolgers – maar lijkt deze vermeende surveillance nadien danig te relativiseren, nadat u erop gewezen werd dat u toch wel naar de ambassade moet zijn geweest om er uw vingerafdrukken te geven. Dat u later – eveneens zonder enig argwaan te wekken van de personen die u beweerdelijk 'surveilleerden' – probleemloos naar de internationale luchthaven te Khartoem kan gaan, om er met uw eigen geldig Soedanees paspoort [met daarin een geldig visum om naar Italië te gaan], het land te verlaten, wijst er enkel op dat u geenszins gesurveilleerd werd door personen van de Soedanese inlichtingen- en veiligheidsdiensten. Uw vage en weinig overtuigende verklaringen met betrekking tot de officier die u begeleid zou hebben op de luchthaven te Khartoem – waarbij u evenmin gewag maakte van enig probleem – weten het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen betreffende de wijze waarom u Soedan verlaten zou hebben, geenszins te herstellen.

U verklaarde dat u samen met 11 andere personen gearresteerd werd, bij het buitenkomen uit het hoofdkwartier van de Nafeer-campagne (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd of die andere personen, die samen met u werden opgepakt door de veiligheidsdiensten, eveneens dagelijks dienden terug te komen voor verhoor, antwoordde u dat u hen niet meer zag (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd tot welk uur u dagelijks ondervraagd werd, antwoordde u 17u (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd of dit ook zo was voor de andere arrestanten, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd of u hen op de andere dagen zag, antwoordde u ontkennend, en gaf u aan dat u ze ook niet meer nadien zag. Gevraagd of u, in de loop van de dagen dat u werd ondervraagd, dan wel erna, poogde om een van die anderen te contacteren, antwoordde u eveneens ontkennend. U voegde eraan toe dat u ze oorspronkelijk niet kende, en u ze slechts 'van ver' kende. U erop gewezen dat zij wel samen met u werden gearresteerd, en hetzelfde meemaakten als u, en gevraagd of u dan niet wou weten wat er met hen gebeurde, antwoordde u bevestigend, en verklaarde u dat u bang was. U erop gewezen dat u wel nog uw werk voor de campagne Nafeer voortzette, en gevraagd waarom u dan niet poogde om die anderen te contacteren, om met hen te spreken, antwoordde u herhalend dat u bang was, en dat u gewoon wou voortdoen zoals voorheen. Gevraagd of u poogde te weten te komen of de andere arrestanten, net als u, ook dagelijks vrijgelaten werden, antwoordde u dat niet gevraagd te hebben en niemand van hen te zijn tegengekomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd of u op zijn minst poogde dit te weten te komen, antwoordde u wederom ontkennend. U gevraagd waarom u dat niet deed, gezien zij in dezelfde situatie zaten als u, en gevraagd of u dan niet wou weten of zij wel werden vastgehouden, daar in dat geval hetzelfde u zou kunnen overkomen, antwoordde u dat u al tevreden was dat u niets tegengekomen was, en u wou dat de veiligheidsdiensten dachten dat u een normaal leven had. U verklaarde nochtans dat u, na afloop van de vierde ondervraging – waarbij u ervan werd beschuldigd weet te hebben van de financiële stromen die de Nafeercampagne voedden, dat u het volk ophitste, waarbij uw ondervrager u begon aan te raken en nadien uitschold – geterroriseerd was, u bang was, u steeds het gevoel had dat u achtervolgd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 12 en 13). Na deze laatste ondervraging – op 18 augustus 2013 – besloot u dat u Soedan zou verlaten, omdat ze u weer ondervraagd hadden en bedreigden (zie gehoorverslag CGVS, p. 17).

Gevraagd of u – bovenstaande verklaringen indachtig – er niet aan dacht om te stoppen met uw vrijwilligerswerk bij de Nafeer-campagne [gezien dit de directe oorzaak van uw problemen was, u naar eigen zeggen geterroriseerd was, en u reeds de beslissing gemaakt had dat u het land zou pogen te verlaten], antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat ze u toch verder zouden ondervragen, ook al zou u stoppen – een zuivere veronderstelling uwentwege waarvan het bijzonder vreemd bevonden wordt dat u hier zomaar zou van uitgaan. Gevraagd of u de organisatie Nafeer, en de verantwoordelijken van Nafeer, inlichtte omtrent uw arrestatie, antwoordde u dat u niemand vond van hen (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Het dient opnieuw opgemerkt dat deze verklaringen niet weten te overtuigen. Dat u klaarblijkelijk geen enkele interesse stelde in het lot van de elf andere arrestanten, die samen met u werden opgepakt, en u evenmin enige poging ondernam iets te weten te komen hen betreffende, is niet geloofwaardig. Dat u geen poging ondernam te weten te komen wat met hen gebeurde, en of zij net als u telkens vrijgelaten werden na ondervraging, wijst op een dermate desinteresse uwentwege dat er verder afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen. Immers, van iemand die samen met elf anderen gearresteerd werd na een vergadering, dagenlang ondervraagd werd, en uiteindelijk mocht beschikken, is het geenszins onredelijk te verwachten dat u zou pogen zich te vergewissen van het lot van de 11 mede-arrestanten. Uw verklaring dat u daartoe geen enkele poging ondernam, uit schrik, weet evenmin te overtuigen daar uw schrik u klaarblijkelijk niet verhinderde uw activiteiten voor de Nafeer-campagne – die aan de basis lagen van uw arrestatie – voort te zetten. Bovenstaande verklaringen weten dan ook niet te overtuigen, en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperd asielrelaas.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas.

Wat betreft uw verklaringen aan het einde van het gehoor op het CGVS, en uw verklaringen tijdens het tweede gehoor op het CGVS – namelijk dat u, indien u naar Soedan zou terugkeren en u er zwanger zou worden, u steeds opnieuw 'opengemaakt'[dan wel 'gedesinfibuleerd'] zou moeten worden [en nadien weer 'dichtgemaakt', dan wel geheerinfibuleerd], en dat u hier in België graag een hersteloperatie zou ondergaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 23) – dient het volgende opgemerkt. Uit de door u neergelegde medische attesten, betreffende de genitale verminking die u onderging, blijkt dat u 'besnijdenis type 2' ofte 'excisie' onderging, met name het 'gedeeltelijk of volledig wegsnijden van clitoris en labia minora, met of zonder excisie van labia majora'. U verklaarde dat u op heden lijdt onder de fysieke gevolgen die uw besnijdenis teweegbrengt (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 3). U vreest eveneens dat, indien u in Soedan van een dochter zou bevallen, deze besneden zou worden tegen uw wil. Hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade teweegbrengt, die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke en/of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, vloeit het aangehaalde aanhoudende karakter voort uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kan veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, heeft tot doel een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolging omwille van één van de vijf motieven, en niet om de secundaire schade van een vroegere vervolging te herstellen.

Wat betreft uw vrees voor besnijdenis in hoofde van een dochter die u eventueel in de toekomst zou kunnen krijgen, dient opgemerkt dat deze door u aangehaalde vrees volledig hypothetisch is, en derhalve ongegrond. Er kan u immers geen internationale bescherming worden geboden omwille van een vrees die u zou koesteren in hoofde van een persoon die op heden niet bestaat.

Wat betreft uw vrees voor herinfibulatie, dient het volgend vastgesteld. U verklaarde te vrezen dat, indien u in Soedan zou bevallen van een kind, u opengemaakt zou moeten worden [desinfibulatie] en na de bevalling opnieuw dichtgemaakt [herinfibulatie] zou worden tegen uw wil in. U verklaarde dat uw moeder of schoonmoeder, dan wel een of andere tante, de verpleegster gaat vragen om u opnieuw te laten besnijden [herinfibuleren] (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 3). Gevraagd of het dan niet mogelijk is om te zeggen dat u dat niet wilt, verklaarde u dat ze niet zullen luisteren naar u (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 5). Gevraagd wat het standpunt van uw echtgenoot is met betrekking tot vrouwenbesnijdenis, verklaarde u dat hij dit gebruik ook weigert, hij ziet dat u er nog steeds onder lijdt, en hij met u mee lijdt (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 6). U verklaarde dat uw echtgenoot zich ook zou kanten tegen een besnijdenis in het geval u van een dochter zou bevallen, maar de familie er zich niets van zou aantrekken, alsook dat uw echtgenoot u steunt in uw wens tot een hersteloperatie.

Wat betreft uw verklaring dat u, in geval van een bevalling, opnieuw open gemaakt zou moeten worden (desinfibulatie), dienen volgende verhelderingen gemaakt. Vrouwen die geïnfibuleerd zijn, moeten geopend worden om seksueel contact mogelijk te maken en om de bevalling vlotter te laten

verlopen. Deze ingreep heet defibulatie of ook desinfibulatie. Wanneer het littekenweefsel wordt opgesneden in de context van een bevalling heet dit adeel in het Soedanees-Arabisch wat letterlijk naar boven opensnijden betekent. Wanneer er slechts een kleine opening wordt gemaakt in het littekenweefsel wordt de ingreep tasheem genoemd wat letterlijk het gemakkelijker maken betekent. Deze vorm van defibulatie wordt meestal op verzoek gedaan na het huwelijk om de penetratie mogelijk te maken bij het vrijen. Het werd ook uitgevoerd om bepaalde medische procedures mogelijk te maken zoals een vaginaal onderzoek of het inbrengen van een katheder. Volgens de Britse publicatie *Maternity Guideline for the Care of Women who have been affected by Female Genital Mutilation* wordt defibulatie bij voorkeur uitgevoerd rond de 20ste week van de zwangerschap. Zo is er ruim de tijd dat deze wond voldoende genezen is voor de vrouw bevalt. Over wanneer dat deze ingreep plaatsvindt bij Soedanese vrouwen wonende in Soedan, werd in het afgesproken tijdsbestek (van juni 2015 tot en met juni 2016) geen extra informatie over gevonden. Deze ingreep kan tijdens een bevalling echter nog niet voldoende zijn om de geboorte van het kind vlot en zonder gevaar voor moeder en kind te laten verlopen. Er kan dan ook beslist worden tot het uitvoeren van een episiotomie. Een episiotomie is het preventief inknippen van het perineum. Vrijwel onmiddellijk na de bevalling wordt deze incisie in het perineum dichtgenaaid.

Wat betreft uw vrees voor herinfibulatie na een eventuele bevalling in Soedan, dienen volgende vaststellingen gedaan.

Cedoca heeft aan experts gevraagd hoe de situatie is voor vrouwen die terugkeren naar Soedan na een hersteloperatie in het buitenland en of vrouwen in een dergelijke situatie soms gedwongen worden om zich opnieuw genitaal te laten verminken of infibuleren. Uit de informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, komt naar voren dat vele vrouwen zelf de vraag naar herinfibulatie stellen, het enkel de vroedvrouw is die betrokken is, en deze het normaalgezien steeds uitvoeren bij alle vrouwen, tenzij er expliciet wordt aangegeven dat een herinfibulatie niet gewenst wordt. Sommige opgeleide vrouwen zouden het eveneens uit eigen initiatief laten doen, ook al bevielen deze niet, om hun echtgenoot te behagen. Verder komt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie naar voren dat de meeste vrouwen een sterke druk ervaren om zich na een geboorte te laten herinfibuleren. Daarbij is gebleken dat het meestal de oudere vrouwen uit de nabije familie zijn, meestal de moeder van de vrouw, die de vrouw beïnvloeden om zich te laten herinfibuleren. Sommige vrouwen die geherinfibuleerd zijn, vermoeden dat de vroedvrouw een grote invloed heeft uitgeoefend omdat het financieel in haar voordeel is. Enkele vrouwen hebben gezegd dat de vroedvrouw de herinfibulatie automatisch heeft verricht na de bevalling, zonder dat vooraf te bespreken. Mannen hebben doorgaans gezegd dat ze geen zeggenschap hebben over herinfibulatie omdat VGV een zaak van vrouwen is en vrouwen toch niet naar hen luisteren als het daarover gaat. Vrouwen wijten het gebrek aan verandering aan de stilte van de mannen, die in een patriarchale samenleving de belangrijkste beslissers zijn over alle andere kwesties. Tegelijk hebben al de vrouwen uit de studie die zich verzet hebben tegen herinfibulatie verklaard dat ze daarvoor de steun van hun man hebben. Sommige vrouwen getuigden dat mannen een ondersteunende rol hadden gespeeld wanneer er werd besloten om niet te herinfibuleren. Vroedvrouwen in Soedan zelf getuigen dat er verschillende actoren spelen, namelijk de moeder van de vrouw, de grootmoeder en andere vrouwelijke familieleden, de echtgenoot, de vroedvrouw en de vrouw zelf en dit in een onderlinge dynamiek; de moeder van de vrouw is diegene die onderhandelt met de echtgenoot en de vroedvrouw, de echtgenoot die betaalt voor de procedure zal daardoor ook zelf het initiatief nemen om met de vroedvrouw te onderhandelen. Een gender-experte Soedan stelt in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat herinfibulatie, ondanks mogelijke culturele druk, nog altijd een beslissing van de vrouw zelf is.

Gelet op het feit dat herinfibulatie een privé-zaak is, is de maatschappelijke attitude tegenover vrouwen die het weigeren, niet aangetoond. Herinfibulatie wordt alleen op vraag gedaan, het is geen dienst die wordt aangeboden. Als een vrouw er over spreekt, kan ze eventueel kritiek of commentaar krijgen. Hoeveel hangt af van de opleiding en blootstelling. Hoewel uit de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, naar voren komt dat er inderdaad een sociale druk bestaat opdat vrouwen zich na een bevalling zouden laten herinfibuleren, komt hieruit niet naar voren dat elke vrouw steeds geherinfibuleerd wordt na een bevalling, ook al is dat tegen haar eigen wil. Er wordt wel degelijk melding gemaakt van de mogelijkheid tot weigering, waarbij de rol van de echtgenoot belangrijk is. Zoals hierboven reeds gesteld, de vrouwen – geïnterviewd in het kader van een studie in het jaar 2006 – die zich tegen herinfibulatie verzetten, werden hierbij steeds gesteund door hun man. Gegeven bovenstaande vaststellingen, alsook uw verklaringen betreffende uw echtgenoot – waarbij u aangaf dat hij zich kant tegen het gebruik van vrouwenbesnijdenis en u steunt in uw wens tot een hersteloperatie – en gegeven uw opleidingsniveau [u beschikt over een universitair diploma], dient besloten dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich te verzetten tegen een eventuele herinfibulatie na een eventuele bevalling in Soedan, en dat hieromtrent niet zelf, gesteund door uw echtgenoot, een beslissing zou kunnen maken.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten, weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Wat betreft het door u neergelegd huwelijkscertificaat, universitair diploma, certificaat van nationaliteit, en internationaal paspoort, dient opgemerkt dat deze documenten als dusdanig niet in twijfel getrokken worden, maar geenszins een bewijs vormen voor de door u geopperde vervolgingsfeiten. Wat betreft de door u neergelegde kopie van convocaties bij de veiligheidsdiensten, en arrestatiebevel op uw naam, dienen volgende vaststellingen gemaakt te worden. Wat betreft documenten afkomstig vanuit Soedan, valt de authenticiteitswaarde van deze documenten objectief niet te verifiëren. Immers – zo blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan administratief dossier) – is corruptie in Soedan wijdverspreid en terug te vinden in alle geledingen van de maatschappij, en op alle niveaus van het Soedanese staatsapparaat. Omwille hiervan is het dan ook zo goed als onmogelijk om de authenticiteit van Soedanese documenten na te gaan. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal dan ook geen bewijswaarde hechten aan deze documenten. Wat betreft de door u neergelegde medische attesten die aantonen dat u een vrouwenbesnijdenis type 2 onderging, dient opgemerkt dat deze attesten als dusdanig niet in twijfel worden getrokken, maar hierboven reeds besproken werden. Wat betreft de documenten die aantonen dat u in België een operatie onderging waarbij een myomectomie uitgevoerd werd om een fibroom te verwijderen, dient vastgesteld dat dit niets bijbrengt aan de door u beweerde vrees voor vervolging, en voor het overige geen relevantie bezit in het kader van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Ter zitting geeft verzoekster aan dat zij sinds 2016 geen nieuws heeft ontvangen met betrekking tot relevante elementen ter beoordeling van haar asielaanvraag.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing.

Omtrent haar stam, voert verzoekster in het verzoekschrift aan:

“Verzoekster kan alleen maar bevestigen dat dit een misverstand betreft. In eerste instantie heeft zij immers op algemene vragen bij haar aankomst in België vermeldt dat zij “Arabier” is, met verwijzing naar de taal, omdat dit in het algemeen vaak zo wordt geïnterpreteerd. Toen men echter preciseerde wat er precies met etnische afkomst bedoeld wordt, verwees zij uiteraard naar haar stam.”

Over haar paspoort, het meenemen van de convocaties en haar verklaringen over haar uitreis uit Soedan, doet verzoekster gelden:

“Verzoekster bevestigt haar verklaringen en kan deze enkel beamen, ook al dient zij uiteraard toe te geven dat zij zowel bij DVZ als bij haar eerste gehoor bij het CGVS geen enkele toelichting of voorbereiding had genoten en dus misschien met betrekking tot bepaalde onverwachte vragen nog aarzelende antwoorden heeft gegeven in eerste instantie; hoe dan ook het geheel van haar verklaringen is waarachtig en zij kan deze dus niet aanvullen of bijstellen.

Het is trouwens ook zo dat de motivering geen enkel objectief gegeven heeft om te bewijzen dat deze verklaringen niet waar zouden zijn, -hetgeen zij ook niet hoeft te doen, maar toch- en het gewoon haar aarzelende manier van antwoorden, ingegeven door de stress en het onbekende, die bij de PO de overtuiging hebben bewerkstelligd dat deze verklaringen niet met de werkelijkheid zouden stroken, -quod non.”

Inzake de motivering omtrent haar medegearresteerden en het verderzetten van haar werk, geeft verzoekster aan:

“Verzoekster bevestigt ook op dit punt de kernelementen van haar asielrelaas en met name haar activiteiten binnen de Nafeer-campagne en de arrestatie en ondervragingen die hiervan het gevolg waren. Dit is de directe aanleiding geweest van haar vlucht, ook al was haar echtgenoot in het buitenland, en was zij wel van plan geweest om hem te vervoegen.

Verzoekster heeft omtrent haar engagement en de vervolgingsfeiten uitgebreide en duidelijke verklaringen afgelegd en deze incidenten, gecombineerd met het feit dat haar echtgenoot ook al

gezocht werd, noopten haar om geen verdere risico's te lopen en sneller dan voorzien het land te verlaten."

Verder doet verzoekster omtrent de vrees voor een herinfibulatie gelden:

"Verzoekster bevestigt ook haar vrees voor herinfibulatie na een eventuele bevalling; ook al zouden zijzelf en haar man ertegen gekant zijn, in haar geval en dat van hun familie is de druk zo groot dat zijzelf daar geen doorslaggevende beslissing in zouden kunnen nemen; de aangehaalde informatie is trouwens confuus en algemeen en kan geen overtuigend argument aanbieden om te garanderen dat in het geval van verzoekster en haar -zieke- echtgenoot, de druk van buitenaf niet doorslaggevend zou zijn tov hun persoonlijke standpunten inzake. Het is trouwens opmerkelijk dat er zolang diende gewacht te worden op de informatie van CEDOCA hetgeen aantoont dat de informatie ook niet zomaar voordehandliggend en onbetwist(baar) zou zijn."

Verzoekster stelt tot slot:

"Verzoekster bevestigt dus integraal haar verklaringen en de vervolgingsfeiten.

Het is trouwens opmerkelijk dat een beslissing inzake twee jaar en half na het gehoor wordt genomen."

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verzoekster dient alle elementen ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer zij een aantal van haar verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt zij als geloofwaardig geacht en wordt haar het voordeel van de twijfel gegund indien: zij een oprechte inspanning heeft geleverd om haar aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover zij beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; haar verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag; zij haar aanvraag zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen heeft waarom zij nagelaten heeft dit te doen; en er is komen vast te staan dat zij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan deze voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.3. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt:

"Vooreerst dient vastgesteld dat, hoewel u tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u behoort tot een Arabische stam, u tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat u etnisch Jowama bent, en dit een Afrikaanse stam zou betreffen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U erop gewezen dat u tijdens het gehoor voor de DVZ verklaarde tot een Arabische etnie te behoren, verklaarde u dat u verkeerd werd begrepen. Het dient evenwel opgemerkt dat uw tegenstrijdige verklaringen niet overtuigen. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, blijkt immers duidelijk dat de stam Jowama een Arabische stam betreft."

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Zij tracht het voorgaande immers ten onrechte af te doen als misverstand. Bij aanvang van de asielprocedure werd aan verzoekster weldegelijk gevraagd naar haar "etniciteit/afkomst" (en dus niet naar haar taal), waarop verzoekster antwoordde: "Arabier" (DVZ-verklaring, stuk 24, p. 4). Dat men haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken slecht had begrepen en dat zij zou hebben verklaard dat zij Arabisch spreekt (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 15, p. 4), kan aldus niet worden gevolgd. Hoe dan ook gaat verzoekster met haar uitleg volledig voorbij aan het gegeven dat haar uiteindelijke en heden bevestigde verklaring, met name deze dat haar stam een Afrikaanse stam zou betreffen, strijdig is met de informatie in het dossier waaruit blijkt deze stam een Arabische stam is.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“U verklaarde dat u met uw eigen paspoort, met daarin een geldig visum voor Italië, Soedan verliet vanaf de internationale luchthaven van Khartoum op 17 september 2014 (zie gehoorverslag CGVS, p. 6 & 7). Gevraagd hoe u uw reis voorbereidde, verklaarde u dat uw vader een persoon vond – een zekere Shazalia – die relaties heeft met de ambassade, en aan wie uw vader 5000 dollar betaalde voor het verkrijgen van vliegtuigtickets en een geldig visum (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd naar de door u genoemde relaties van Shazalia met de ambassade, bevestigde u dat hij relaties had. Gevraagd hoe hij dat visum dan kon bemachtigen, antwoordde u het echter niet te weten. Gevraagd of u zich persoonlijk diende aan te bieden op de Italiaanse ambassade, om het visum te verkrijgen, antwoordde u dat u er wel kon gaan, maar het visum u dan misschien niet zou gegeven worden. U voegde eraan toe dat u de aandacht niet wou trekken van de personen door wie u gesurveilleerd werd, daar u niet wou dat ze zouden weten dat u zich op een reis voorbereidde. Gevraagd of u er dan niet uw vingerafdrukken diende te laten nemen, antwoordde u – uw vorig antwoord plots bijstellend – dat u er inderdaad ging om uw vingerafdrukken te zetten, u samen met Shazalia ging die alle nodige papieren voor u invulde, en dat u niet weet of hij mensen kende in de ambassade of niet. Dat u eerst laat uitschijnen dat u niet zelf naar de ambassade ging, en u niet weet hoe Shazalia een visum voor u kon bemachtigen, en u daarna – nadat u werd gevraagd of u dan niet moest gaan om er uw vingerafdrukken te zetten – plots verklaarde wel in persoon naar de ambassade te zijn gegaan, maar u verder niet weet hoe Shazalia erin slaagde voor u een visum te bemachtigen, doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag. Immers, dat u er geen enkel idee van heeft hoe Shazalia voor u een visum wist te bemachtigen, hoewel uw vader er 5000 dollar voor zou hebben betaald, is reeds uiterst opmerkelijk. Dat u daarnaast ook wijzigende verklaringen aflegde met betrekking tot de vraag of u zelf naar de ambassade bent geweest of niet, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Later tijdens het gehoor gevraagd wanneer u, dan wel de smokkelaar [Shazalia], het visum aanvroeg, antwoordde u dat het na uw laatste ondervraging was (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd wanneer precies, antwoordde u het niet meer te weten, en voegde u eraan toe dat het uw vader was die dat deed – verklaringen die toch wel opmerkelijk te noemen zijn, gezien u eerder verklaarde dat u in persoon naar de Italiaanse ambassade ging om er een visum aan te vragen. Dat u, dit gegeven zijnde, geenszins weet te preciseren wanneer u de visumaanvraag indiende, en verwijst naar uw vader die alles gedaan zou hebben, overtuigt niet. Gevraagd of u de convocatie – die u ter ondersteuning van uw asielrelaas neerlegde – meenam bij uw vertrek uit Soedan, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd waarom u die convocatie meenam bij uw vertrek naar België, antwoordde u, enigszins ontwijkend, dat u naar een land wou gaan waar u bescherming kon krijgen (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U opnieuw de vraag gesteld, verklaarde u dat u het meenam als bewijs, om het te kunnen voorleggen. U gewezen op het feit dat die handeling een toch wel erg groot risico met zich meenam – gezien het aantoonde dat u gevorderd werd bij de veiligheidsdiensten, en u het land via de internationale luchthaven te Khartoum plande te verlaten – antwoordde u dat u bang was dat men u zou verhinderen te reizen, u het risico nam, en het ofwel zou lukken, dan wel alles verloren zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Het dient vastgesteld dat het feit dat u de convocatie, die u bij de veiligheidsdiensten sommeerde, met zich meenam wanneer u Soedan verliet vanuit de luchthaven van Khartoum, verder ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas. Immers, indien u werkelijk door de veiligheidsdiensten in het oog werd gehouden, u werkelijk schrik had dat u verhinderd zou worden om te reizen, en slechts per omkoping de veiligheidscontroles in de luchthaven te Khartoum wist te omzeilen, is het allerm minst geloofwaardig dat u de convocatie zou meenemen, waaruit blijkt dat u bij de veiligheidsdiensten werd opgeroepen. Dit wijst op een dermate risicogedrag dat verder afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag. Verder dient opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de wijze waarop u Soedan via de internationale luchthaven wist te verlaten, niet overtuigen. U verklaarde dat uw vader een officier in de luchthaven 2000 dollar betaalde, en deze officier zich de formaliteiten voor uw vertrek aantrok (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd hoe u de immigratiecontrole passeerde in de luchthaven, verklaarde u – bijzonder beknopt, en weinig verhelderend – dat de officier uw paspoort bij zich had, hij voor u liep en u hem volgde, tot jullie kwamen in de wachtzaal waar men aan boord van het vliegtuig gaat, en hij u daar alleen liet. U – gezien u geenszins een antwoord bood op de u gestelde vraag [u vermeldde immers op geen enkel moment hoe u de immigratiecontrole in de luchthaven passeerde] – opnieuw gevraagd hoe dit alles in detail verliep, verklaarde u dat u de officier Salah aan de deur van de luchthaven ontmoette, hij uw paspoort bij zich had en het toonde aan een persoon die zich voor een deur in de luchthaven bevond, jullie passeerden, u vervolgens uw valies op de rolband plaatste, jullie nadien een zaal binnen gingen met hoge tafels waar ze uw paspoort nakeken om de geldigheid van uw visum te verifiëren, jullie zich nadien naar de vertrekhal begaven, Salah uw paspoort afgaf, hij een praatje maakte, en ze een stempel in uw paspoort zetten, en u nadien naar de wachtzaal ging waar u wachtte tot u aan boord ging van het vliegtuig. Gevraagd hoe uw vader deze officier, Salah, kende,

antwoordde u weinig verhelderend dat hij hem al lang kende, en het een vriend van hem is. U later opnieuw gevraagd hoe uw vader deze officier in de luchthaven kende, en hoe hij wist dat deze officier u zou kunnen helpen bij het verlaten van Soedan, antwoordde u opnieuw weinig verhelderend dat ze elkaar als 'vrienden' kenden, en die officier zelf niet overtuigd is door de [Soedanese] autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). U verklaarde eveneens dat u niet zelf in persoon naar de ambassade wou gaan voor het visum, omdat u de aandacht van de personen die u surveilleerden niet op zich wou vestigen, en u niet wou dat zij zouden zien dat u zich voorbereidde op een reis. Zoals hierboven reeds opgemerkt, wijzigde u deze verklaring nadien, en stelde u er wel te zijn gegaan, om vingerafdrukken te geven. Gevraagd of de personen die u surveilleerden dat dan niet zagen, stelde u vaagweg dat u eerst gewoon naar uw vrijwilligerswerk [bij de campagne Nafeer, de directe oorzaak voor de door u beweerde problemen met de Soedanese inlichtingen- en veiligheidsdiensten] ging, waar uw vader u nadien per wagen ophaalde (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Uw verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas. Immers, u benadrukte aanvankelijk uw bewering dat u gesurveilleerd werd in Soedan – door uw vermeende vervolgers – maar lijkt deze vermeende surveillance nadien danig te relativiseren, nadat u erop gewezen werd dat u toch wel naar de ambassade moet zijn geweest om er uw vingerafdrukken te geven. Dat u later – eveneens zonder enig argwaan te wekken van de personen die u beweerdelijk 'surveilleerden' – probleemloos naar de internationale luchthaven te Khartoem kan gaan, om er met uw eigen geldig Soedanees paspoort [met daarin een geldig visum om naar Italië te gaan], het land te verlaten, wijst er enkel op dat u geenszins gesurveilleerd werd door personen van de Soedanese inlichtingen- en veiligheidsdiensten. Uw vage en weinig overtuigende verklaringen met betrekking tot de officier die u begeleid zou hebben op de luchthaven te Khartoem – waarbij u evenmin gewag maakte van enig probleem – weten het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen betreffende de wijze waarom u Soedan verlaten zou hebben, geenszins te herstellen."

Verzoekster voert ter weerlegging van voormelde motieven geen dienstige argumenten aan.

Waar zij poneert dat zij ingevolge de stress en de angst voor het onbekende (initieel) aarzelend zou hebben geantwoord, dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder interview gepaard gaat met enige mate van zulke stress en angst, dit geheel geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt en met betrekking tot de gevolgde reisweg naar Europa. Dat het geheel van verzoekster verklaringen waarachtig zou zijn, vormt verder een loutere en kennelijke miskennis van de voormelde, omstandige motivering inzake haar paspoort, de meegenomen convocaties en haar uitreis uit Soedan. Met deze miskennis doet verzoekster aan de voormelde motieven geenszins afbreuk.

Voor het overige laat verzoekster de voormelde motieven ongemoeid.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"U verklaarde dat u samen met 11 andere personen gearresteerd werd, bij het buitenkomen uit het hoofdkwartier van de Nafeer-campagne (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd of die andere personen, die samen met u werden opgepakt door de veiligheidsdiensten, eveneens dagelijks dienden terug te komen voor verhoor, antwoordde u dat u hen niet meer zag (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd tot welk uur u dagelijks ondervraagd werd, antwoordde u 17u (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd of dit ook zo was voor de andere arrestanten, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd of u hen op de andere dagen zag, antwoordde u ontkennend, en gaf u aan dat u ze ook niet meer nadien zag. Gevraagd of u, in de loop van de dagen dat u werd ondervraagd, dan wel erna, poogde om een van die anderen te contacteren, antwoordde u eveneens ontkennend. U voegde eraan toe dat u ze oorspronkelijk niet kende, en u ze slechts 'van ver' kende. U erop gewezen dat zij wel samen met u werden gearresteerd, en hetzelfde meemaakten als u, en gevraagd of u dan niet wou weten wat er met hen gebeurde, antwoordde u bevestigend, en verklaarde u dat u bang was. U erop gewezen dat u wel nog uw werk voor de campagne Nafeer voortzette, en gevraagd waarom u dan niet poogde om die anderen te contacteren, om met hen te spreken, antwoordde u herhalend dat u bang was, en dat u gewoon wou voortdoen zoals voorheen. Gevraagd of u poogde te weten te komen of de andere arrestanten, net als u, ook dagelijks vrijgelaten werden, antwoordde u dat niet gevraagd te hebben en niemand van hen te zijn tegengekomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd of u op zijn minst poogde dit te weten te komen, antwoordde u wederom ontkennend. U gevraagd waarom u dat niet deed, gezien zij in dezelfde situatie zaten als u, en gevraagd of u dan niet wou weten of zij wel werden vastgehouden, daar in dat geval hetzelfde u zou kunnen overkomen, antwoordde u dat u al tevreden was dat u niets tegengekomen was, en u wou dat de veiligheidsdiensten dachten dat u een normaal leven had."

U verklaarde nochtans dat u, na afloop van de vierde ondervraging – waarbij u ervan werd beschuldigd weet te hebben van de financiële stromen die de Nafeercampagne voedden, dat u het volk ophitste, waarbij uw ondervrager u begon aan te raken en nadien uitschold – geterroriseerd was, u bang was, u steeds het gevoel had dat u achtervolgd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 12 en 13). Na deze laatste ondervraging – op 18 augustus 2013 – besloot u dat u Soedan zou verlaten, omdat ze u weer ondervraagd hadden en bedreigden (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd of u – bovenstaande verklaringen indachtig – er niet aan dacht om te stoppen met uw vrijwilligerswerk bij de Nafeer-campagne [gezien dit de directe oorzaak van uw problemen was, u naar eigen zeggen geterroriseerd was, en u reeds de beslissing gemaakt had dat u het land zou pogen te verlaten], antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat ze u toch verder zouden ondervragen, ook al zou u stoppen – een zuivere veronderstelling uwentwege waarvan het bijzonder vreemd bevonden wordt dat u hier zomaar zou van uitgaan. Gevraagd of u de organisatie Nafeer, en de verantwoordelijken van Nafeer, inlichtte omtrent uw arrestatie, antwoordde u dat u niemand vond van hen (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Het dient opnieuw opgemerkt dat deze verklaringen niet weten te overtuigen. Dat u klaarblijkelijk geen enkele interesse stelde in het lot van de elf andere arrestanten, die samen met u werden opgepakt, en u evenmin enige poging ondernam iets te weten te komen hen betreffende, is niet geloofwaardig. Dat u geen poging ondernam te weten te komen wat met hen gebeurde, en of zij net als u telkens vrijgelaten werden na ondervraging, wijst op een dermate desinteresse uwentwege dat er verder afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen. Immers, van iemand die samen met elf anderen gearresteerd werd na een vergadering, dagenlang ondervraagd werd, en uiteindelijk mocht beschikken, is het geenszins onredelijk te verwachten dat u zou pogen zich te vergewissen van het lot van de 11 mede-arrestanten. Uw verklaring dat u daartoe geen enkele poging ondernam, uit schrik, weet evenmin te overtuigen daar uw schrik u klaarblijkelijk niet verhinderde uw activiteiten voor de Nafeer-campagne – die aan de basis lagen van uw arrestatie – voort te zetten. Bovenstaande verklaringen weten dan ook niet te overtuigen, en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperd asielrelaas.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Zij beperkt zich ertoe “de kernelementen van haar asielrelaas” op dit punt te bevestigen. Hiermee doet zij aan de voormelde motieven in het geheel geen afbreuk.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat het niet minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster ten berde gebrachte asielrelaas.

Wat betreft de aangevoerde vrezen indien verzoekster naar Soedan zou terugkeren, er zwanger zou worden en er zou bevallen van een dochter, zijn deze gelinkt aan gebeurtenissen die zich mogelijks zouden kunnen voordoen in de toekomst. Deze zijn volledig hypothetisch en zijn derhalve ongegrond. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster niet aantoonde dat of in welke omstandigheden zij – gelet op het verblijfsrecht van haar echtgenoot in België – zwanger zou kunnen geraken in Soedan. Er kan aan verzoekster heden geen internationale bescherming worden geboden op basis van gebeurtenissen die zich nog niet hebben voorgedaan en waarvan niet is aangetoond dat deze zich ook daadwerkelijk zullen voordoen.

Waar verzoekster nog verwees naar de gevolgen van de besnijdenis die zij zelf als jong meisje onderging, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade teweegbrengt, die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke en/of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, vloeit het aangehaalde aanhoudende karakter voort uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kan veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, heeft tot doel een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolging omwille van één van de vijf motieven, en niet om de secundaire schade van een vroegere vervolging te herstellen.”

In dit kader kan worden opgemerkt dat, hoewel begrip kan worden opgebracht voor de fysieke en psychische gevolgen die verzoekster ondervindt van haar besnijdenis, uit het dossier niet blijkt en geheel niet kan worden aangenomen dat verzoekster hierdoor heden fysisch en psychisch nog dermate zou zijn geraakt dat zij het slachtoffer zou zijn van een permanente en continue vervolging, dat van haar niet mag worden verwacht dat zij terugkeert naar haar land van herkomst en dat het toekennen van internationale bescherming gerechtvaardigd zou zijn.

Verzoeksters besnijdenis situeert zich in een ver verleden en heeft verzoekster er kennelijk niet toe aangezet eerder het land te verlaten. Verzoekster bleef na deze besnijdenis nog verscheidene decennia in haar land van herkomst. Dat het leven aldaar voor haar heden plots ondraaglijk zou zijn, kan derhalve niet worden aangenomen.

De door verzoekster neergelegde documenten (stuk 22) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. De motieven dienaangaande worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De door u, in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten, weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Wat betreft het door u neergelegd huwelijkscertificaat, universitair diploma, certificaat van nationaliteit, en internationaal paspoort, dient opgemerkt dat deze documenten als dusdanig niet in twijfel getrokken worden, maar geenszins een bewijs vormen voor de door u geopperde vervolgingsfeiten. Wat betreft de door u neergelegde kopie van convocatie bij de veiligheidsdiensten, en arrestatiebevel op uw naam, dienen volgende vaststellingen gemaakt. Wat betreft documenten afkomstig vanuit Soedan, valt de authenticiteitswaarde van deze documenten objectief niet te verifiëren. Immers – zo blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan administratief dossier) – is corruptie in Soedan wijdverspreid en terug te vinden in alle geledingen van de maatschappij, en op alle niveaus van het Soedanese staatsapparaat. Omwille hiervan is het dan ook zo goed als onmogelijk om de authenticiteit van Soedanese documenten na te gaan. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal dan ook geen bewijswaarde hechten aan deze documenten. Wat betreft de door u neergelegde medische attesten die aantonen dat u een vrouwenbesnijdenis type 2 onderging, dient opgemerkt dat deze attesten als dusdanig niet in twijfel worden getrokken, maar hierboven reeds besproken werden. Wat betreft de documenten die aantonen dat u in België een operatie onderging waarbij een myomectomie uitgevoerd werd om een fibroom te verwijderen, dient vastgesteld dat dit niets bijbrengt aan de door u beweerde vrees voor vervolging, en voor het overige geen relevantie bezit in het kader van uw asielaanvraag.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande toont zij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP